

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/12/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121441423
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:6121441423.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobcu: Intrum Slovakia s. r. o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 37 927 795, proti žalovanému: K. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom A. N. XXX, XXX XX A. N., o zaplatenie 15.847,76 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 49Csp/56/2021-91 zo dňa 11. januára 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 49Csp/56/2021-91 zo dňa 11. januára 2022 vo výrokoch I. a III. potvrdzuje.

II. Odvolanie žalovaného zo dňa 07.02.2022 proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 49Csp/56/2021-91 zo dňa 11. januára 2022 vo výroku II. odmieta.

III. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

IV. N a r i a d ť u j e Okresnému súdu Žilina opravu rozsudku č. k. 49Csp/56/2021-91 zo dňa 11. januára 2022 v označení žalobcu v záhlaví rozsudku, a to tak, že toto správne znie:
„ Intrum Slovakia s. r. o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154“.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 14.888,66 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 14.888,66 eur od 15.01.2019 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). Žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 87,90 % (výrok III.).

2. Rozsudok odôvodnil tým, že návrhom na vydanie platobného rozkazu sa žalobca domáhal proti žalovanému vydania platobného rozkazu, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 15.847,76 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 15.847,76 eur od 15.01.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania. Skutkovo podaný návrh na vydanie platobného rozkazu žalobca odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu, spoločnosť V. D. I., a. s., na základe uzavretej zmluvy o úvere číslo 17/4013/053582SRE poskytol žalovanému úver vo výške 17.060,- eur, ktorý sa mal žalovaný zaviazat' uhradiť formou zmluvne dojednaných pravidelných mesačných splátok. Keďže dlžník svoj záväzok neplnil riadne a včas, právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu omeškaných úverových splátok s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti pohľadávky z dôvodu neplatenia. Žalovaný napriek písomnej výzve právneho predchodcu žalobcu svoj dlh z titulu omeškaných

úverových splátok nesplnil, na základe čoho právny predchodca žalobcu v súlade so zmluvnými dojednaniami úverovej zmluvy vyhlásil úver za predčasne splatný s účinnosťou ku dňu 14.01.2019 a žalovaný sa od 15.01.2019 dostal do omeškania so zaplatením dlžnej sumy spolu s príslušenstvom. Medzičasom bola pohľadávka postúpená žalobcovi, ktorý si voči žalovanému v spore uplatňuje len časť nároku vo výške nesplatennej dlžnej istiny úveru v celkovej výške 15.847,76 eur spolu s príslušenstvom, ktorú žalovaný napriek predžalobnej výzve nezaplatil.

3. Žalovaný sa v spore bránil tým, že žalobca v spore nemá byť aktívne vecne legitimovaný vzhľadom na nesplnenie podmienky v zmysle ust. § 526 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Uviedol, že ak ide o bezodkladné oznámenie, ako je uvedené v zákone, má to znamenať okamžite a nie podanou žalobou na súde v roku 2021 prostredníctvom upomínacieho konania, kde má byť už uvedený žalobca Intrum Slovakia, s.r.o., hoci podľa návrhu žalobcu mala byť postúpená pohľadávka už dňa 07.10.2020 a zaslanie oznámenia žalovanému nemalo byť preukázané žiadnou listinou. Z listín nemá vyplývať, že by boli adresované od dodávateľa/banky, majú to byť iba kópie nejakých vytvorených listín za účelom tohto konania. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) má byť imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Ďalej uvádzal, že z predložených listín žalobcu nevyplýva, že došlo k platnému zosplateniu úveru. Z tohto dôvodu žalovaný namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Tvrdil, že v prípade pohľadávky banky je spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná (dospelé splátky), za predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie a následného umožnenia 90 dňovej lehoty na splnenie dlhu pred postúpením pohľadávky. Uvedené predpoklady majú byť zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia má stanovovať priamo zákon č. 483/2001 Z. z. a má ísť o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon, a má byť preto podľa ust. § 39 OZ neplatný. Z predložených listín žalobcu nemá vyplývať, že žalovanému bolo zo strany postupcu doručované nie len oznámenie o postúpení pohľadávky. Žalovaný považoval úver z predmetnej zmluvy za bezúročný a bez poplatkov zo zákona. Trval na skutočnosti, že veriteľ neskúmal pred uzatvorením zmluvy jeho bonitu a súdu to ani žiadnym dôkazom nepreukázal.

4. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie, z ktorého mal zistené nasledovné skutočnosti: obchodná spoločnosť V. D. I., a.s. uzatvorila so žalovaným dňa 15.11.2017 zmluvu o spotrebiteľskom V. REFINANC exprese č. 17/4013/053582SRE, na základe ktorej sa banka zaviazala poskytnúť žalovanému úver vo výške 17.060,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 95-tich mesačných splátkach po 232,90 eur mesačne, 95. splátka bola v sume 232,50 eur, so splatnosťou prvej splátky dňa 25.01.2018 a dátumom splatnosti poslednej splátky dňa 25.11.2025, RPMN bola určená vo výške 7,25 %. Z výpisu z účtu žalovaného vyplynulo, že vyčerpal úver v celkovej výške 17.060,- eur, ktorú skutočnosť žalovaný ani nenamietal. V poradí poslednou výzvou zo dňa 07.11.2018 pred zosplatením úveru právny predchodca žalobcu vzhľadom na omeškание žalovaného so splácaním viac ako troch splátok úveru vyzval žalovaného k splateniu omeškaných splátok v celkovej výške 804,02 eur, ktorá výzva bola žalovanému doručená dňa 09.11.2018. Listom zo dňa 30.12.2018, doručeným žalovanému dňa 04.01.2019, vyhlásil právny predchodca žalobcu úver za predčasne splatný, pričom účinnosť uvedeného vyhlásenia bola určená v 10. deň odo dňa doručenia. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 13.10.2020 postúpil právny predchodca žalobcu dotknutú pohľadávku voči žalovanému na aktuálneho žalobcu. Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 13.10.2020 bolo žalovanému doručené dňa 16.10.2020.

5. Pri rozhodovaní sporu súd prvej inštancie aplikoval ustanovenia ust. § 52 ods. 1, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 2, § 565 OZ, ust. § 1 ods. 2 a 6, § 2, § 7 ods. 1, § 9 ods. 2 písm. f) a k), § 11 ods. 1 písm. b), § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľa o zmene a doplnení niektorých zákonov, ust. § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „ObZ“) a ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Uzavretú zmluvu súd prvej inštancie posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú, na ktorú sa vzťahujú relevantné právne predpisy a ustanovenia týkajúce sa spotrebiteľských zmlúv.

6. Pokiaľ žalovaný namietal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, poukazujúc na nedodržanie zákonom stanovených podmienok pre postúpenie pohľadávky banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., mal súd prvej inštancie preukázať, že žalovaný bol vyzvaný pôvodným veriteľom, t. j. bankou, na zaplatenie omeškaných splátok poslednou výzvou pred zosplatením datovanou ku dňu 07.11.2018, doručenou žalovanému dňa 09.11.2018, pričom bol poučený o eventúálnom vyhlásení úveru za predčasne splatný, ako aj o postúpení pohľadávky na inú osobu. Následne právny predchodca

žalobcu oznámil žalovanému listom zo dňa 30.12.2018 predčasné zosplatnenie úveru účinné 10. deň od doručenia, ktorá listina bola žalovanému doručená dňa 04.01.2019. Aj napriek uvedeným písomným výzvam banky bol žalovaný ku dňu postúpenia pohľadávky na žalobcu, ku ktorému došlo dňa 07.10.2020, viac ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením časti svojho peňažného záväzku voči pôvodnému veriteľovi (banke), čo vyplýva z prehľadu úhrad záväzku žalovaného predložených v spore žalobcom. Podľa názoru súdu prvej inštancie tak boli splnené zákonné podmienky vyplývajúce z ust. § 525 ods. 2 OZ a ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. pre postúpenie pohľadávky uplatňovanej v tomto spore a žalobcovi v spore prislúcha aktívna vecná legitímácia.

7. Ďalej sa súd prvej inštancie zaoberal platnosťou predčasného zosplatnenia úveru. V prvom rade poukázal na to, že dohoda o možnosti úver zosplatniť je obsiahnutá v ust. čl. IX. ods. 1 a ods. 2 predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vychádzal aj zo skutočnosti, že žalovaný bol v lehote nie kratšej ako 15 dní pred zosplatnením úveru na možnosť predčasného zosplatnenia upozornený a z prehľadu splátok a úhrad vyplynulo, že žalovaný ku dňu zosplatnenia úveru bol v omeškaní dlhšom ako tri mesiace so zaplatením viacerých splátok. Obchodná spoločnosť V. D. I., a.s. ako pôvodný veriteľ žalovaného využil svoje právo na zosplatnenie pohľadávky ku dňu 30.12.2018 (účinnosť zosplatnenia však nastala dňa 14.01.2019), pričom bola splnená zákonná podmienka, že právo na zosplatnenie úveru bolo využité do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, keďže do splatnosti splátky splatnej dňa 25.01.2019 nebola zo strany žalovaného vykonaná úhrada tejto splátky riadne a včas. Z dokladov predložených zo strany žalobcu mal súd prvej inštancie preukázanú aj tú skutočnosť, že pôvodný veriteľ (banka) pred poskytnutím úveru posúdil schopnosť žalovaného splácať spotrebiteľský úver, čo zisťoval výpisom zo Sociálnej poisťovne a výstupom zo Spoločného registra bankových informácií.

8. Čo sa týka znenia samotnej úverovej zmluvy, súd prvej inštancie ju ako spotrebiteľskú podrobil prieskumu obligatórnych náležitostí podľa ust. § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. Dospel pritom k záveru, že zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy o úvere [§ 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2001 Z. z.]. V zmluve o úvere sa v ust. čl. VI. ods. 1 uvádzala predpokladaná doba trvania zmluvy o úvere 97 mesiacov, pričom tým nemá byť dotknutý čl. XII. bod 2. zmluvy, pričom takto určený údaj nekorešponduje s počtom stanovených splátok (95 splátok) a so zohľadnením dátumu uzatvorenia zmluvy (15.11.2017). Vychádzal pritom aj z právnych záverov obsiahnutých v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline spis. zn. 9CoCsp/44/2021 zo dňa 09.12.2021. V zmluve ďalej absentovala aj náležitosť podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., a síce celková čiastka, ktorú musí dlžník (žalovaný) zaplatiť. Tento údaj, v zmluve určený sumou 22.248,31 eur nezodpovedal súčinu počtu splátok (94) a výšky splátky (232,90 eur) spolu s poslednou splátkou vo výške 232,50 eur, t. j. celkovo so sumou 22.125,10 eur. Na základe uvedeného súd prvej inštancie posúdil poskytnutý úver podľa ust.

§ 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. ako bezúročný a bez poplatkov.

9. V konaní mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný celkovo zaplatil na dotknutú pohľadávku sumu 2.171,34 eur, ktorú sumu súd prvej inštancie odpočítal od poskytnutej istiny vo výške 17.060,-eur (z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru) a celkovo tak priznal žalobcovi voči žalovanému istinu vo výške rozdielu uvedených súm, t. j. sumu 14.888,66 eur. Spolu s istinou súd prvej inštancie priznal žalobcovi voči žalovanému aj k nej prislúchajúci úrok z omeškania v sadzbe 5 % ročne odo dňa nasledujúceho po tom, ako nadobudlo predčasné zosplatnenie úveru účinnosť (14.01.2019), teda od 15.01.2019, keďže zosplatnenie právneho predchodcu žalobcu posúdil ako platný právny úkon. V ostatnej časti súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Žalobca bol v spore úspešný v rozsahu uplatnenej istiny v sume 14.888,66 eur (93,95 %) a neúspešný v časti 959,10 eur (6,05 %), pričom čistý úspech žalobcu v spore tak predstavoval rozsah 87,90 %, v ktorom súd prvej inštancie priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zmeny tak, že odvolací súd žalobu zamietne, alternatívne sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Podľa žalovaného súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nesprávne aplikoval ustanovenie OZ, zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, zákona č. 129/2010 Z. z., zákona č. 483/2001 Z. z. a následne vec nesprávne právne posúdil. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie je z hľadiska posúdenia nároku arbitrárne/nepreskúmateľné a posúdenie nedôvodnosti vznesenej námietky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nie je odôvodnené v súlade so zákonnými ustanoveniami. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že súd prvej inštancie oboznámil strany sporu o sporných a nesporných skutočnostiach a o predbežnom právnom posúdení veci. Pri

posudzovaní (ne)platnosti postúpenia pohľadávky zo strany banky na nebankový subjekt mal súd prvej inštancie prihliadať k splneniu podmienok podľa ust. § 92 ods. 8 prvej vety zákona č. 483/2001 Z. z., a to, či bol žalovaný zo strany právneho predchodcu riadne vyzvaný v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka na úhradu dlžnej splátky, čo má následne vplyv na zosplatnenie úveru. Podľa čl. IX. ods. 1 a ods. 2 uzavretej spotrebiteľskej zmluvy bolo zmluvnými stranami dohodnuté, že veriteľ má právo na vyhlásenie okamžitej splatnosti pôžičky v prípade, ak dlžník je v omeškaní so zaplatením jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace a veriteľ ho upozornil na uplatnenie tohto práva 15 dní vopred. Zo zmluvy tiež vyplýva, že za účelom splácania predmetného spotrebiteľského úveru bol zmluvnými stranami dohodnutý pravidelný termín mesačných splátok do 25. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. Písomným podaním zo dňa 07.11.2018 pôvodný veriteľ vyzval žalovaného na úhradu nedoplatku na splátkach úveru v celkovej výške 804,02 eur a zároveň ho upozornil na možnosť uplatnenia práva zosplatniť úver v prípade, ak dlžnú sumu neuhradí. Následne na základe právneho úkonu pôvodného veriteľa zo dňa 30.12.2018 došlo k vyhláseniu úveru za predčasne splatný. Veriteľ tak nere realizoval svoje právo na zaplatenie celej pohľadávky (zosplatnenie dlhu) v súlade s ust. § 565 veta druhá OZ, t. j. nepoužil svoje právo do splatnosti najbližšej ďalšej splátky. Podľa názoru žalovaného nedošlo k platnému zosplatneniu úveru z dôvodu, že pôvodný veriteľ mal možnosť úver zosplatniť iba do najbližšej splátky, splatnej dňom 25.12.2018, no ku zosplatneniu úveru došlo až dňa 30.12.2018. Uplatnená pohľadávka sa nestala splatnou s ohľadom na rozpor postupu veriteľa s ust. § 565 OZ. V konaní nebolo preukázané, že došlo k zosplatneniu úveru v zmysle ust.

§ 53 ods. 9 OZ. Aby mohlo dôjsť k úspešnému zosplatneniu úveru, musí predchádzať upozornenie banky adresované klientovi (žalovanému) v lehote nie kratšej ako 15 dní o tom, že banka môže zosplatniť úver z dôvodu, že je v omeškaní so splátkami viac ako tri mesiace. Súdu prvej inštancie nebol predložený žiadny listinný dôkaz, z ktorého by vyplýval takýto postup banky (pôvodného veriteľa) a z ktorého by tiež vyplývalo, že právny predchodca žalobcu doručil žalovanému účinným spôsobom upozornenie, v ktorom by bol žalovaný poučený o následkoch omeškania so splácaním úveru v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ.

13. Žalobca v rámci reakcie na odvolanie žalovaného uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správny, pričom sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal s právnou a aj skutkovou stránkou veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, napadnuté rozhodnutie je tak vecne správne, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje. Nestotožnil sa s názorom žalovaného o nedostatočnom zistení vecnej legitímácie žalobcu, ktorý je nesprávny a v rozpore so zákonom. Vecná legitímácia žalobcu bola preukázaná predloženou zmluvou o postúpení pohľadávky a notifikačná povinnosť veriteľa voči dlžníkovi bola splnená oznámením postúpenia. Za nedôvodný považoval žalobca aj odvolací argument žalovaného o neplatnosti právneho úkonu zosplatnenia pohľadávky. Dal do pozornosti, že pri zosplatnení spotrebiteľského úveru podľa ust. § 565 OZ objektívne nie je možné využiť právo na zosplatnenie do splatnosti najbližšej splátky pri rešpektovaní zákonnej podmienky 3-mesačného omeškania podľa ust. § 53 ods. 9 OZ, pričom poukázal na právny záver vyslovený občianskoprávnym kolégiom Okresného súdu Nitra zo dňa 11.05.2021. Podmienkou zosplatnenia, pokiaľ sa jedná o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, je a) omeškanie so zaplatením splátky viac ako 3 mesiace, b) za súčasného upozornenia spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva, ktoré predpoklady zosplatnenia v danom prípade boli splnené.

14. Iné podania sporových strán odvolaciemu súdu predložené neboli.

15. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie, čo do jeho výrokov I. a III., bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP - súd prvej inštancie rozhodol v neprospech žalovaného, keďže žalobe čiastočne vyhovel a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania), včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, ktoré je možné napadnúť takýmto opravným prostriedkom [§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m) CSP], preskúmal odvolaním žalovaného napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, t. j. v časti jeho výroku I. a závislom výroku III. o nároku na náhradu trov konania, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania (postupom podľa ust. § 219 ods. 3 v spojení s ust. § 378 a § 385 ods. 1 CSP a contrario) a rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1 CSP v časti jeho výroku, ktorou žalobe čiastočne vyhovel (výrok I.), ako aj v závislom výroku o trovách konania na súde prvej inštancie (výrok III.) ako vecne správny potvrdil. Odvolanie žalovaného v ostatnej časti, t. j. proti rozsudku v jeho výroku, ktorým bola vo zvyšnej časti žaloba zamietnutá (výrok II.), z dôvodu podľa ust. § 386 písm. b) CSP, t. j. z dôvodu odvolania podaného neoprávnenou osobou, odmietol.

16. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vnesené

a v celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi, na ktorých svoje rozhodnutie v časti výroku I. (ktorým žalobe čiastočne vyhovel) súd prvej inštancie založil. Pokiaľ tak ide o napadnutý rozsudok v tejto jeho časti, súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre rozhodnutie o žalobe pôvodného žalobcu, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto jeho časti je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

17. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolacie námietky žalovaného formulované v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami súdu prvej inštancie. Súčasne odvolací súd konštatuje, že konanie netrpelo vadou spočívajúcou v nedostatku procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP).

18. Podstatou odvolacích námietok žalovaného bol jeho právny názor, že v danom prípade bol žalovaný ku dňu 30.12.2018 (kedy veriteľom došlo k uplatneniu práva podľa ust. § 565 OZ) v omeškaní trvajúcim viac ako tri mesiace (podmienka uplatnenia práva veriteľa podľa ust.

§ 53 ods. 9 OZ, v zmysle ktorého môže dodávateľ, v danom prípade veriteľ, uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky) so zaplacením splátok splatných dňa 25.09.2018 a skôr, a preto mohol veriteľ právo žiadať o zaplatenie celej pohľadávky (zosplatiť úver) v zmysle ust. § 565 veta druhá OZ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, t. j. do dňa 25.12.2018. Ak potom veriteľ uplatnil právo podľa ust. § 565 OZ až dňa 30.12.2018, t. j. do splatnosti splátky splatnej dňa 25.01.2019, mohol toto právo uplatniť len pre omeškanie so zaplacením splátky splatnej dňa 25.10.2018, avšak ku dňu 30.12.2018 žalovaný nebol v omeškaní so zaplacením splátky splatnej dňa 25.10.2018 viac ako tri mesiace. Preto právny úkon veriteľa zo dňa 30.12.2018, ktorým v zmysle ust. § 565 OZ požiadal žalovaného o zaplatenie celej pohľadávky (zosplatiť celý dlh) je neplatným právnym úkonom pre nesplnenie podmienky podľa ust. § 565 veta druhá OZ, z čoho napokon žalovaný vyvodzoval nenaplnenie podmienok pre postúpenie žalovanej pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. a s tým súvisiacu neplatnosť predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávky (§ 39 OZ), od ktorej odvodzoval ako postupník aktívnu vecnú legitimáciu v spore žalobca. Odvolací súd však považoval názor žalovaného za nesprávny. Vychádzajúc zo znenia ust. § 53 ods. 9 OZ by mohol v danom prípade veriteľ uplatniť právo podľa ust. § 565 OZ pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 25.09.2018 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplacením splátky. Žalovaný sa dostal do omeškania so zaplacením splátky splatnej dňa 25.09.2018 dňom 26.09.2018 (o 00.00 hod.), a teda trojmesačná doba omeškania žalovaného so zaplacením splátky splatnej dňa 25.09.2018 uplynula uplynutím dňa 25.12.2018. Žalovaný bol tak až dňa 26.12.2018 v omeškaní so zaplacením splátky splatnej dňa 25.09.2018 viac ako tri mesiace. Veriteľ tak objektívne nemohol v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ uplatniť svoje právo do dňa 25.12.2018, keďže k tomuto dňu neuplynuli ešte tri mesiace od omeškania žalovaného so zaplacením splátky splatnej dňa 25.09.2018. V prípade správnosti právneho názoru žalovaného by tak veriteľ nemohol nikdy uplatniť právo podľa ust. § 565 OZ. Z uvedeného je zrejmé, že v zmysle ust. § 565 veta druhá OZ bolo potrebné považovať za najbližšiu nasledujúcu splátku pre uplatnenie práva veriteľa podľa ust. § 565 veta prvá OZ pre nesplnenie splátky splatnej dňa 25.09.2018 až splátku splatnú dňa 25.01.2019. Keďže veriteľ v danom prípade prejav vôle, ktorým využil svoje právo podľa ust. § 565 OZ pre neplnenie splátky splatnej dňa 25.09.2018, obsahujúci v listine - Vyhlásenie úveru za predčasne splatný zo dňa 30.12.2018 doručil žalovanému preukázateľne dňa 04.01.2019, bol jeho právny úkon platný a v súlade s podmienkami stanovenými tak v ust. § 53 ods. 9, ako aj ust. § 565 OZ. Veriteľ vo vyhlásení úveru za predčasne splatný požiadal žalovaného o zaplatenie celej pohľadávky do 10 dňa od doručenia vyhlásenia, t. j. do 14.04.2019. Ak potom veriteľ ako postupca zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 07.10.2020 postúpil na žalobcu ako postupníka žalovanú pohľadávku, tento jeho právny úkon bol súladný s ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., keďže ku dňu 07.10.2020 bol zjavne žalovaný napriek písomnej výzve banky (veriteľa zo dňa 30.12.2018) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku (v danom prípade celého záväzku). Súčasne boli v danom prípade naplnené aj podmienky platnosti postúpenia pohľadávky podľa ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., v zmysle ktorého práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu [18b) zákon č. 483/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov) na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a) [žalobca je veriteľom podľa ust. § 20 ods. 1 písm. a), čo vyplýva z výpisu z obchodného registra na č. I. 38 spisu), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej

banky, a b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V nadväznosti na uvedené bol potom vecne správny právny záver súdu prvej inštancie o aktívnej vecnej legitímácii žalobcu v spore, z čoho vyplýva nedôvodnosť uvedenej zásadnej odvolacej námietky žalovaného.

19. Ak žalovaný namietal, že žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca upozornil žalovaného v zmysle ust. § 53 ods. 9 OZ na uplatnenie práva podľa ust. § 565 OZ v lehote nie kratšej ako 15 dní, odvolací súd poukazuje na skutkový záver súdu prvej inštancie, že za toto upozornenie bolo potrebné považovať listinu označenú ako „Posledná výzva pred zosplatnením“ (na č. I. 18 spisu), ktorá bola žalovanému podľa doručky na č. I. 18rub spisu doručená dňa 09.11.2018. Právny predchodca žalobcu tak postupoval v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ, keď následne dňa 30.12.2018 (teda po uplynutí doby dlhšej ako 15 dní od doručenia upozornenia na uplatnenie práva podľa ust. § 565 OZ) uplatnil právo podľa ust. § 565 OZ. Aj táto odvolacia námietka žalovaného sa ukázala ako nedôvodná

20. Napokon k námietke žalovaného, že súd prvej inštancie si nesplnil povinnosť podľa ust. § 181 ods. 2 CSP, odvolací súd poukazuje na obsah zápisnice o pojednávaní dňa 11.01.2022 (na č. I. 87 spisu, str. 2), z ktorého vyplýva, že súd prvej inštancie jednak uviedol, ktoré skutkové tvrdenia považuje medzi stranami sporu za nesporné a ktoré za sporné a súčasne uviedol aj svoje predbežné právne posúdenie veci. Žiada sa dodať, že strany sporu a rovnako ani zástupca žalobcu sa na pojednávanie neustanovili, a preto súd prvej inštancie v zmysle ust.

§ 180 CSP rozhodol o tom, že vykoná pojednávanie aj v ich neprítomnosti. Ak by si aj súd prvej inštancie nebol splnil riadne povinnosti podľa ust. § 181 ods. 2 CSP, takýto jeho nesprávny procesný postup by nebol akýmkoľvek spôsobilý znemožniť ktorejkoľvek strane sporu uskutočňovanie jej procesných práv a už vôbec nie v takej miere, že by došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces [§ 365 ods. 1 písm. b) CSP]. Teda uvedená odvolacia námietka žalovaného bola zjavne neopodstatnená.

21. Odvolací súd tak nevzhladol v danom prípade naplnenie ktoréhokoľvek zo žalovaným namietaných odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 CSP.

22. Pokiaľ žalovaný napadol rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, teda aj čo do jeho výroku II., ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti (vo zvyšnom rozsahu uplatneného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania) zamietnutá, odvolací súd zdôrazňuje, že prípustnosť odvolania má vo všeobecnosti nielen stránku objektívnu, ale aj stránku subjektívnu. Objektívna stránka sa nevzťahuje na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje (len) vecný aspekt tohto opravného prostriedku - či smeruje proti rozhodnutiu vykazujúcemu zákonné znaky rozhodnutia, proti ktorému je odvolanie prípustné (objektívna prípustnosť odvolania je vymedzená ust. § 355 a nasl. CSP určujúcim podmienky, v prípade splnenia ktorých je odvolanie prípustné). Na rozdiel od toho sa subjektívna stránka prípustnosti odvolania viaže na osobu konkrétneho odvolateľa a zohľadňuje osobný aspekt toho, kto podáva odvolanie - či je u neho daný dôvod, ktorý ho oprávňuje podať odvolanie (hoci aj proti rozhodnutiu objektívne napadnuteľnému týmto opravným prostriedkom); takým dôvodom je skutočnosť, že rozhodnutím súdu prvej inštancie bol odvolateľ po procesnej stránke negatívne dotknutý a bola mu spôsobená ujma dopadajúca na jeho pomery. Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá zaujatie záveru o jeho prípustnosti tak po stránke objektívnej, ako aj po stránke subjektívnej. Posúdenie subjektívnej prípustnosti odvolania ale vo všeobecnosti predchádza posúdeniu objektívnej prípustnosti odvolania. (k tomu napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 3Cdo 240/2012 zo dňa 12.11.2012) Odvolací súd pri posudzovaní subjektívnej prípustnosti odvolania dospel k záveru, že právo podať odvolanie prináleží len tej strane sporu, ktorej bola rozhodnutím spôsobená ujma, pričom v danom prípade žalovanému zamietnutím žaloby v jej zvyšnej časti žiadna ujma na jeho procesných právach spôsobená nebola, a preto žalovaný nie je osobou subjektívne oprávnenou na podanie odvolania. Podstatným je totiž porovnanie výsledku sporu s nárokom uplatneným v žalobe.

23. S poukazom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ako aj v závislom výroku III. podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a súčasne odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku II. ako podané neoprávnenou osobou podľa ust. § 386 písm. b) CSP odmietol.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP pri aplikácii ust. § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 a čl. 4 ods. 1 v spojení s ust. § 256 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní v rozsahu konania o odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti jeho výrokoch I. a III. úspešný a vznikol im tak nárok na náhradu trov tejto časti odvolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP). CSP neobsahuje osobitnú úpravu rozhodovania o trovách konania v prípade, že odvolanie je odmietnuté. Preto odvolací súd považoval za nutné o trovách odvolacieho konania v rozsahu konania od odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie v časti jeho výroku II.,

vychádzajúc z ust. čl. 4 ods. 1 CSP, rozhodnúť analogicky podľa § 256 ods. 1 CSP, ktoré upravuje problematiku najbližšiu odmietnutiu odvolania, lebo v tomto prípade odvolacie konanie končí bez toho, aby odvolací súd rozhodoval o veci samej, a to v dôsledku procesného zavinenia tej strany sporu, ktorá ako neoprávnená podala odvolanie - v danom prípade žalovaného. Žalobcoví ako protistrane tak vznikol voči žalovanému nárok na náhradu trov aj tejto časti odvolacieho konania. S poukazom na uvedené tak odvolací súd žalobcoví proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

25. Záverom odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa pri písomnom vyhotovení rozsudku dopustil zrejmej nesprávnosti, keď v záhlaví rozsudku uviedol nesprávne označenie žalobcu v časti uvedenia jeho IČO ako: „37 927 795“. Z výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I oddiel: Sro, vložka č.: 26033/B (na č. l. 38 spisu) však vyplýva správne IČO žalobcu: „35 831 154“. Preto odvolací súd nariadil súdu prvej inštancie postupom podľa ust. čl. 4 ods. 2 Základných princípov CSP s použitím ust. § 224 CSP opravu napadnutého rozsudku v označení žalobcu v záhlaví napadnutého rozsudku, a to tak, že toto správne znie: „Intrum Slovakia s. r. o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154“.

26. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP]. Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).